

SØNDAG D. 6. JANUAR 2008 - Menighedens nytårsgudstjeneste

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 8 v. 12.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 60 v. 1-6

PRÆDIKENTEKST: **MATTÆUSEVANGELIET KAP. 2 V. 1-12**

Udgangslæsning: Salme 56 v. 14

---

*Ved gudstjenesten var der forbøn for Kenya, hvor Silkeborg Baptistmenighed er engageret via Projekt Kibera.-
Se: www.kibera.dk*

Desuden var der indsættelse af og forbøn for det nyvalgte menighedsråd.

Det er Helligtrekongers dag i dag - d. 6. januar. Efter vesteuropæisk tradition slutter julefejringen med denne dag. Andre steder i verden er Helligtrekonger julens højdepunkt, og nogle steder begynder man først at fejre Jesu fødsel i dag - og så kan det endda være forskubbet nogle dage, alt efter hvilken kalender man bruger.

Det har nok noget at gøre med, hvilken beretning man har taget til sig som juleevangeliet. Når vi i Danmark siger "juleevangeliet", så tænker alle på Lukas' beretning: "Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus ... " og så kender vi historien om Josef og Maria, der må rejse fra Nazaret til Betlehem for at blive skrevet på folketællingslisten. Hvordan de ikke kan finde husly og må tage til takke med en stald, hvor Maria føder sit barn - Guds Søn, Jesus. Vi møder hyrderne, der får englebesøg ude på marken.

Alt det kender Mattæus ikke noget til. Det eneste stof de to, Lukas og Mattæus, har fælles her, det er, at Jesus blev undfanget ved Helligånden, og at han blev født i Betlehem.

De to beretninger er ret umulige at synkronisere. Alligevel er det lykkedes meget godt i både den folkelige og den kirkelige juletradition. Her på bordet står vores nydelige julekrybbeopstilling, hvor vismændene ankommer til stalden, hvor barnet Jesus ligger i krybben, og koen tygger drøv. Det er nok det billede, de fleste danner på den indre skærm, når de hører Mattæus' beretning om vismændene og Jesus. Og det giver jo unægtelig den snavsede stald et passende skær af noget stort.

Men det er ikke det, Mattæus fortæller. Havde vi læst nogle vers videre i beretningen - om kong Herodes' magt-paraniode barnemord i Betlehem - så ville vi få at vide, at der faktisk var gået hen mod to år fra Jesu fødsel, inden østerlændingene ankom.

Jeg tror faktisk, at denne sammenblanding i høj grad er med til at romantisere julens evangelium, så det, både Lukas og Mattæus hver for sig vil fortælle os, forplumres, så vi kan have svært ved at høre, hvad de forkynder.

Her sker noget aldeles nyt.

Mattæus skriver sit evangelium formentlig til en jødekristen menighed.

Vi er Guds folk - det rigtige Guds-folk - - de hedningekristne, dem der ikke hører til det gamle Israel, de er bare påhæng og medløbere - 2. rangs.

Nej, siger Mattæus. Allerede i og med Kristus trådte ind i denne verden, var Guds rige åbnet også for hedninger. De første, der kommer for at tilbede Kristus, var hedninger - endda en kategori, som profeten Esajas fordømmer - stjernetydere, sandsynligvis kaldære eller babylonere. De kom, ikke fordi de var særligt fromme eller havde andre fordele, men fordi Gud kaldte dem, og han gjorde det med et tegn, de kunne forstå - en stjerne på himlen. Kristi komme var ikke begrænset til Betlehem - det var en kosmisk begivenhed.

Og hedenske stjernetydere rejste, for at finde ham - Kongen, Kristus. Og de fandt ham før den

religiøse elite i Jerusalem, og før den verdsligt magtsyge kong Herodes.

Hele rammen for Mattæusevangeliet bliver således Guds verdensmission. Beretningen begynder med hedningers møde med Kristus og slutter med Jesu befaling om, at forkynde evangeliet for alle folkeslag.

Hedninger var med - var favnet af Guds frelse, straks da han, der fik navnet Gud Frelser - Jesus - trådte ind i menneskers verden. En helt ny epoke begynder - for Israel, for Israels gamle ærkefjende Babylon med alle dens stjernetydere og afguder - - for dem, der i dag lider og græder i Kibera - - for os, der i dag sidder her.

Gud selv er trådt ind i vor verden - find ham! Se ham! Tilbed ham!

Følg stjernetydernes eksempel og giv ikke op, før du finder ham. For han ønsker at blive fundet af dig. Og da opdager du, at det var *ham*, der fandt dig, ligesom det var ham, der førte stjernetyderne til Kristus.

Nytår og Helligtrekonger falder sådan lidt oveni hinanden. Og nu er vi til nytårgudstjeneste og får foræret Mattæus' beretning om det aldeles nye, der skete, da Kristus lod sig føde ind i vor verden.

Og hvor er det dog fristende så at sige noget om *nytår*, og at nu skal her ske noget *nyt*.

Jeg må indrømme, at jeg har ikke megen respekt for nytår og nytårsforsætter og rådhusklokker (der for resten ikke kunne slå ordentligt i år). Hvis man for nogle hundrede år siden, da man lavede vores kalender, havde vedtaget, at nytår skulle være d. 26. marts eller d. 18. oktober, så var det altså dér, der skulle ske en masse nyt.

Der sker ikke noget nyt, bare fordi vi blader i kalenderen.

Men Mattæus' nyhedsberetning om stjernetyderne og Jesus, har alligevel bud til os i dag - netop til os, der er menighed her, og netop nu.

Vi står på tærsklen til en ny epoke i vor menighed. Ikke fordi det er nytår, men fordi Gud vil noget nyt med os.

Senere i gudstjenesten skal vi indsætte vort nye menighedsråd under tak og forbøn. Der sker ikke noget nyt, blot fordi vi efter mere end to års forberedelse har fået et menighedsråd. Men Gud har givet os disse menighedstjenere, fordi han vil noget nyt.

Jeg tror, at der er ganske mange af os, der er her, der føler det samme.

Gud kalder os ud på en ny vej, vi skal vandre sammen. Hvor vi kommer hen undervejs, hvad vi skal gøre af nye erfaringer undervejs, hvad der møder os af nye udfordringer undervejs, hvad Gud har af overraskelser og glæder til os undervejs, og hvilke ridser og skrammer vi skal få undervejs - det ved vi ikke i dag.

Men ved vejs ende er Kristus selv - han, som ved sin Ånd går med os og fører os, ligesom han ledte stjernetyderne fra Østerland til Betlehem.

På den vej - den rejse - må vi gerne tage ved lære af de vise mænd fra Østerland. Både af deres visdom og rette valg og af deres fejltagelser.

Først kan vi lære af dem, at de faktisk rejste. Da Gud kaldte på dem, da han satte tegnet på himlen og de så det - så gik de. Hvorhen vidste de ikke, men de fulgte den vej, Gud viste dem.

Den rejse, vi skal ud på, vil selvsagt indebære, at vi flytter på os. Man kan ikke rejse og blive på samme sted på en gang. Vi skal nok ikke flytte os så langt rent fysisk, men en åndelig rejse er lige så meget at flytte på sig, som en fysisk rejse.

Det kan indebære, at mange af os må foretage nye prioriteringer i vort liv. I den hektiske verden, vi lever i, og som vi vel nok på en eller anden måde selv er med til at forme, er en af de største

hindringer på vor åndelige rejse netop den hektiske uro, som vi føler os forpligtet til at stresses med i - også når vi har det, vi kalder fri.

En åndelig rejse foregår primært i stilhed. Ikke blot fravær af lyd og larm, men den stilhed dybt i hjertet, hvor vi kan høre, hvad Gud siger, og se, hvem han er.

Den stilhed kræver tid, og her vil mange af os stå over for nogle af de mest radikale omprioriteringer, vi længe har måttet foretage i vor tilværelse. At prioritere tid sammen med Gud.

Vi kan lære af stjernetyderne, at da Gud satte tegnet for dem og kaldte på den, så rejste de.

For det andet kan vi lære af dem, at de gav ikke op, før de fandt, hvad de søgte - også selv om de blev ført til et ganske andet sted, end de havde forestillet sig.

Deres rejse tog to år. Det var ikke bare en lille smuttur. Det var ikke en luftig beslutning som en religiøs dille eller et overmodigt nytårsforsæt.

De rejste for at finde, hvad Gud havde i vente til dem, både undervejs og ved vejs ende. Og de gav ikke op, før de fandt, hvad de søgte.

For det tredje kan vi lære af deres fejltagelse. De vidste, at stjernen betød en nyfødt konge. De fulgte den ganske nøje helt hjemmefra - i dén retning. Og sandelig om den ikke stod over Israel - over Judæa.

Men så havde de et hul i deres visdom, for de glemte alt om at tage pejling. En nyfødt konge! og stiler direkte mod kongebyen Jerusalem og kong Herodes' palads.

Men det var ikke dér, de skulle hen.

Gud vil noget nyt her. Det kommer mig for, at ganske mange gange i vort kirkesamfund, og også i menigheden her, når vi har talt om Guds vej, søgt nye veje - så ser vi for os noget stort, noget spektakulært - noget, der vil komme på forsiden i avisen, noget som folk vil stimle sammen om, eller noget, der kan vises frem som en flot statistik, noget, som andre kirker og menigheder rundt om os vil spørge til: Hvordan gjorde I det? - Vi har set Mattæus sætte verdensmissionen som amme for hele sin evangelieberetning - det er denne mission også vi er kaldet med i - ei, hvor skal vi gøre noget, noget der batter.

Et kongepalads i en eller anden forstand - for det handler jo om intet mindre end Guds rige. Glem det!

De vise mænd kendte ikke Brorsons lille fine vers - men det gør vi:

Ak, søger de ydmyge steder,
i støvet for Frelseren græder,
så får I vor Jesus i tale,
thi roserne vokser i dale.

Vi skal aldrig glemme at tage pejling, så vi vælger vore egne drømme om det, der ser ud af noget stort. Hvorfor nøjes med det der glitrer og benover, når den vej, Gud vil føre os, er et autentisk liv sammen med den levende Gud i hans Ånd. Hans vej går til et sted, vi ikke kan forestille os.

De vise mænd fra Østerland gjorde en fejltagelse - en fatal fejltagelse, som kostede, ingen ved hvor mange drengebørn livet, da den magtsyge og skinsyge kong Herodes gik amok.

Men her midt i deres fejltagelse kan vi lære noget om den Gud, der kaldte dem, og som kalder os:

Han sagde ikke: Det var ærgerligt, I tåber, i gik forkert - synd for jer!

Nej, han sagde: Godt, så er vi altså her - et helt forkert sted. Det er dér vi skal hen. Kom, så går vi herfra, hvor vi er nu.

Jeg har oplevet det ganske mange gange i mit eget liv. Forkerte valg, forkerte prioriteringer,

forkerte idéer og planer. Måske også så forkert, at det gjorde andre fortræd. Og når jeg så opdagede det og indså det, kunne jeg tænke: Jeg er lige til Guds store skraldespand. Men hver gang har Guds uendeligt nådige løsning været den samme: Nu står vi her. Den er helt gal. Det er dér du skal hen, så nu tager vi en ny kompasretning, og så går vi - kom!

Du kan aldrig være så langt væk fra Guds vej med dig, at Gud ikke kan finde en ny vej tilbage på ret spor.

Den retning, han leder os, fører til Kristus selv.

Der ligger en ny vej foran os som menighed. At gå den vej betyder, at vi skal søge dybt i Guds ord, søge dybt i bønner, drikke dybt af Guds Ånd - det er, hvad vi skal bruge den kommende tid til. Ikke for at blive klogere, større, stærkere, rigtigere, flere - - det er blot at søge os selv og vore paladser. Vi skal søge den levende Kristus - ham, der kom ind i vor verden, døde på korset for os, opstod af graven og lever i dag - ham skal vi søge, og kun ham.

Der ligger en ny tid og en ny vej foran os her. Ikke fordi det er nytår. Ikke fordi dagens tekst lige passer. Men fordi Gud kalder os ud på rejse.

Lige så lidt som videnskab og fornuft kan forklare, hvad det var for et kosmisk fænomen, stjernetyderne fra Østerland så på himlen, lige så lidt kan jeg forklare, hvorfra, jeg ved det.

Jeg kan ikke pege på nogen ny stjerne på himlen. Jeg kan ikke berette om nogen benene-væk-under-mig-slående oplevelse, da Guds røst sagde det.

Men jeg ved det herinde. Og I ved det.

Så kom - lad os rejse.